

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 386.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998996336/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

sidder og glæmmer sin Kalvesteg forat tegne op. — Om jeg engang efter et Middagsmaaltid kom for Skade og — — Jeg mener forvist, han fangede den og skrev den ogsaa ind i sin Bogle

De nürnbergske Raadsherrer lo overdaadigt og høffligt.

Skjønt Martin Luther ikke blev nogen gammel Mand, følte han sig dog, i sine sidste Aar — som før er nævnt — meget nedtyngt af Alder og Sygdom. Og han kunde aldrig slippe for Arbejdet. Især var han nødt til uafbrudt at svare paa Breve og Forespørgsler, som indløb til ham fra hele den evangeliske Verden, tit om meget vigtige og vanskelige Sager. Han udbød ved Lejlighed: »Jeg er tung og træt og kold, det vil sige: gammel og unyttig. Jeg har fuldendt mit Løb, og der er intet andet tilbage, end at Herren lader mig samles med mine Fædre. — Her sidder jeg gamle, udlevede, lade, trætte, forfrosne og tilmed enøjede Mand og skriver. Jeg haabede dog, at man nu skulde unde mig døde Mand den Ro, som jeg synes jeg har fortjent.«

I de sidste Maaneder af sit Liv paatog han sig et saare besværligt og anstrængende Arbejde: med at faa sine kjære Landsherrer — som han kaldte dem — de to Brødre Albrecht og Gebhardt, Grever af Mansfeld, forligte. Hans Venner i Wittenberg, ogsaa Kurfyrsten, fandt det skammeligt, at den gamle, skrøbelige Mand skulde nøjliges, ofre sin Tid og vove sit Helbred paa Vinterrejser for disse »mansfeldske Svinehandeleres« Skyld. Han selv var ogsaa meget utilfreds med de to Brødre: »Som laa dér og kivedes om det usle Mammon, glæmte deres Broderskab for alt det timelige Skidt og Møg.« Men han syntes ikke, han kunde gaa rigtig rolig i sin Grav, før han havde faaet stiftet Fred imellem dem; de havde dog været gode Herrer for hans gamle Fader, saa det var billigt, at han ogsaa tjente dem, saa godt han kunde. Og hans Hjerte hang ved Mansfeld, som det hang ved hans Barndom, — og det gjorde ham meget ondt, at han i mange Aar havde været forhadet af den jævne Befolkning dér paa Grund af hans Optræden mod Bønderne i 1525. — Han svarede Grev Albrecht paa dennes Indbydelse: »Det maa ikke komme an paa en otte